

Forfatter: Baggesen, Jens

Titel: Det fortvivlede Mord

Citation: Baggesen, Jens: "Det fortvivlede Mord", i Baggesen, Jens: *Eventyr og Fortællinger. - 1889, 1889-1903*, s. 5. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-baggesen01val-shoot-workid56682/facsimile.pdf>
(tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Eventyr og Fortællinger. - 1889

Det forsviblede Mord.

Hvad Dindt kan Spil dog ikke foraarsage!
Nys har man et Exempel seet;
I London eller her, det kommer ud paa eet;
Thi Tinget kan desværre sig tildrage
Saavel i Danmark som i Engeland,
Paa alle Steder fort, hvor Polspas spilles kan.
Jeg uden Omhuob altsaa vil
fortælle det til Stæk for hver, som elster Spil.

I Selfab med en Deel austrændige Personer
Af Fader Adams og af Moder Evas Kion
Befandt sig en Minervas Søn,
Hvis Sicel og Krop med Violen og med Vesten
Ecetera, hvad han nu havde paa,
Ved netop Overkud til fyretype Kroner,
En smuk, elstværdig, ung Person for Resten,
Men Polspasist fra Top til Taae.

Theebordet bort. Alen Spillebordet henter.
Hans Majestat Kong Caro, Dronning Coeur,
Prinds Picq, og allermiest Tref Serviteur
Han venlig hilser, og af Glaede straaler
Hans Øie, som en Drankers, naar det seer
Citronsaft, Sukker, Rom og Vand i store Skaalet
Alt blandes, lig vor Verdens Elementer,
Naar Tiden er ei meer.

Han spiller, det gaaer godt, og endnu voeld
Er Glæden i hans Bryst; men af! mod et
Beet paa sin bedste Ven, paa Tref Valet!
Han spiller atten, er uheldig.

Hvo med de første taber, siden vinder:
Opmuntrer Haab; men snart og det forsvinder.
O grumme Skæbne, er det ret?
Endnu engang perdu paa Tref Valet.

Een efter anden Kronerne borthville;
Fortvivlet blir han ved ulykkelig at spille:
Forbandet! — atten tabt — Que Diable! — intet ande
Han taber — Teufel! — intet hjælper det,
Paa dansk, paa fransk, paa tydsk, og altid reent forbandet —
Endnu engang, fordomt! en Beet paa Tref Valet.
Ulykken vojer, Raseriet stiger
Med den — hvert Kort, hans bedste Kart-Ven sviger;
Dybt synker Model under Tabets Vægt —
De tyve Kroner gaae, trods Kløver-Knægt.
Halvparten af hans Verd, hans hele Sicel
Er der, hvor Haabet selv sig ikke ter formafse
De runde flygrende Personer at antaste.
Ulykkelige Kortspils Træ!

Fortvivlet Rosighed sig paa hans Kinder maler,
Et mindste Diable han udsteder meer;
Mørk som hans Sicel er Diet; men hans Qualer
Man bedre nu end forhen seer.
„Hvad flettes Dem? — hvor staar det sig, Broersville?“
Man spørger — Herligt! svarer han, og leer.
„Oh! vi vil gierne holde op at spille!
„Spil, Søster! spil et Stykke paa Claveer!“
Mal a propos, Adagio! dens Toner
Forstemme reent hans alt forspændte Sicel —

Perdu! hans alt! hans fyrefyre Kroner!
Perdu hans hele timelige Vel!

Vildt stirrer Diet; tre til fire Gange
Spaderer han paa Gulvet op og ned,
Som een der grunder dybt, med gysefuge, lange,
Uregelrette, tunge pied.

Nu holdt man op at spille; men desværre
for fuldig! alt udrustet er hans Sæl
Til Mord. „Hvorledes er det fat, min Herre? —
„Maaſte befri De Dem ikke vel?“ —
„Lidt Hovedpine,“ svaret han, „kan være,
At den forgaaer i Kielingen;
„Jeg gaaer et Døblif, og strax skal ha'e den Ere
„At være her igjen.“
Og dermed gif han oven paa. Man troede,
Han vil vel kaste sig paa Kammeret;
Og man imidlertid Diskurſen snoede
Til noget andet — Længe var'de det;
Men ingen kom igjen. Og nu man numled'
Dim hvor fortviblest han gif ud,
Og man blev heed om Drene, og tumled'
Paa Gulvet om ved — Knalbet af et Skud.
Selbstabet stormet op iblandt hinanden
Til Salen, hvorfra Knalbet led;
De see Genørret slængt paa Gulvet; icet ved Manden
Med brusme Dine, bleeg og stum og død.
Man føler Puls, man kniber Næse, Hage:
Omsonst! en smule Liv paa et og andet Sted
Tilsidst de bange Damer dog opdagte.
Men der er altdi Liv i hvad de røre ved.
Af Jis-forældre den maae være sed,
Som ei, berort af dem, lidt Tegn til Livet giver,
Med mindre han er overmaade død.

Omfjider det ham og et Øieblik opliver;
Men af! han aabner Kun sin Mund,
Og siger stammende: „jeg traf dig dog, din Hund!“
Imidlertid han stirred' hen et Sted
Paa Væggen lige for; det hele Selffab vender
Sig om, og tænker: hvad betyder det?
Igennemskudt man der omfjider kiender
Den ulykkelige — Herr Tref Valet.

Forhag al Spil og Mord; men, om du det ei kan,
Min Læser! da gaae bort — og gjør som han.
